

tiisus kue seljast, viiskas neid maha ja sõkkus ise vilhaselt jalgadega otsas. Teisel silmapilgul oli ta kui pahadest vaimudest aetud, förtfist välja läinud.

Ta joostis enam kui sündis otselohe nõiamooriga Kadaka Leenu juure. Tema — ja h tema üks wõis siin aidata. Senna jõudes rääkis ta põhjani oma õnnetuma armastuse loo ära. Wanamoor kuulas moske muigutades pealt. Kui Willem lõne lõpetas, vastas wanamoor: „Selle sohta tean ma ühna head nõu. Võta see karbikene ühes, lanna seda kolm päära oma rinna peal, siis katstu nägemata Liisa ümber hõkitse linni halata ja kolm tublit mušu anda. Siis on Liisa täiesti sru oma.

„Jah, kui ma nägemata oleks, siis lähedas see korda!...“ lisas ta kartslust wanamoorigi juttu peale.

„Seegegi Kadaka Leenu naeratas. Aga ta teadis ka stingi ühnu. Ta andis Willemi fätte weisele topst punase pulberiga, üteldes: „Waata siin sees on põhja kotka südame pulber. Sellest pead ja kolm näputäit fummagiisse saapaniisse panema, siis ei näe sind ükski inimese hing.“

Willem wöttis pulber ja fastikesse, tänas hea õpetuse eest ja läks, kui nukelist wanamoorigi waewapalgaks mahajättet, oma teed.

Kolmandama päewa õhtul läks ta kartslitu südamega trahterisse. Minna peal seisib nõia fastikesene, saapaniades põhjakotka südame pulber. Tasa astus ta trahterisse. Ta tabitis nägemata ja kuulmata omale ühte platsi üles otsida. Tal oli ju nõiarohi saavaninas! Tasa lähines ta ühele lauale, kus üks wõeras herra aset oli wõtnud. Ta tegumood tunnistas, et ta üks külma mereleistest inglasiest oli. Nimedest ei pannud teda tähelegi; inglane,

felle förvale ta asus, luges eesitamata oma ajalehte edasi. Willemi süda hüppas rõõmu pärast sees. Nüid ta teadis, et ta töösti nägemata oli! . . .

Willem tundis joogi jānu. Liisat ei tahinud ta lutsuda, seest et see ju mitte sugugi oimatagi ei tohtinud, et ta seal oli! Korraga tuli tal hea mõtte. „Ta ei näe mind ju mitte!“ ja tühendas kartmata inglase õllelaasti. See ei näidanud seda mitte tähelegi panewat. Willemi imestus pulbri mõju üle faasvis issa suuremaks.

Liisat ei olnud issa veel mitte ilmunud. Willemi jānu oli nüid jaust kustutatud, nüid asus aga nalg ta lallale. Inglate ees seisib hästi lõhnaw, weissi tölgatud praad taldrefu peal, kust ta aegajalt tähvliga jäalle mõne tükilese juhu piistis. Kui ta õlut junes nägemata oli olnud, miks ei pidanud siis fa siin katse õnneks minema? Ilma mõilemata wöttis Willem inglate taldrefu ja oli tühisele ajaga praadiga valmis. See oli aga ometi juba inglaselegi liig. Ta waatas kord surjaste Willemi pääle, ümises paar orusaamatat sõna ja hõivas Liisat. „Mina tahau veel üks õlu ja veel üks liha!“ ütles ta üksluiselt Liisale, kes mitme õlle laasta õlmunud oli. Nebe neiu pani ühe laasta inglase ette, ja teise lülitas ta — Willemi poole. — Kas Liisa teda siis viimati nägi? . . . „Ah!“ vaigistas ennast Willem, „see saab mõne tarvis olema, kes veel alles — tulema saab!“

Willemi plaan oli nüid valmis. „Mii pea lui ta jäalle ligidale tuleb,“ oisustas Willem sarge wärinaaga, „siis saab Liisa need kolm muusu!“ Ei läinud mitte kaua aega, siis põõris Liisa jäalle tagasi inglasele wärsket praadi tuues, mille taldreslut nüid targaks saanud wõeras kõvasti finni